

ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਜੇ.

ਐੱਸ. ਐੱਮ. ਟੀ. ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

CWP ਨੰ. 1992 ਦਾ 7790

5 ਦਸੰਬਰ, 2007

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਅਨੁਛੇਦ, 226 ਅਤੇ 311(2)(ਬੀ)-ਪੰਜਾਬ ਪੁਲਿਸ ਨਿਯਮ, 1934 - ਆਰ.ਐਲ. 16.24—ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ—ਇੱਕ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨਾ — ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟਰੱਕ/ਟੈਂਪੋ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼— ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਬਰੀ— ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ। ਧਾਰਾ 311(2)(ਬੀ)-ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਅਸਲ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ—ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ - ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪਦਾਰਥਕ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ। 311(2)(ਬੀ) ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ—ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 28 ਜੂਨ, 1991 ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ 4 ਦਸੰਬਰ, 1991 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਤੋਲਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਦੋਵਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ

ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਆਈ. ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਟੈਪੂ/ਟਰੱਕ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਕਿ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਹਨ।

(ਪਰਾ 15)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਕਮਲਦੀਪ ਸਿੰਘ।

ਮੁਕੇਸ਼ ਕੌਸ਼ਿਕ, ਡੀ.ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ, ਜੋ

(1) ਲਾਭ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦੀ ਲੀਬਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ।

(2) ਲਾਭ ਸਿੰਘ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) 25 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਸੰਗਰੂਰ ਵਿਖੇ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ 1983 ਵਿੱਚ ਲੇਅਰ ਸਕੂਲ ਦਾ ਕੋਰਸ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ 19 ਜੂਨ, 1986 ਨੂੰ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰ: 84, ਮਿਤੀ 31 ਮਾਰਚ, 1990, ਧਾਰਾ 304/506/201/34 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ., ਪੀ.ਐਸ. ਸਦਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, — ਮਿਤੀ 4 ਜਨਵਰੀ, 1991 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-4) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 311 (2) (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਉਸ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 ਦੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਅੰਕੜਾ P-1), ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - 28 ਜੂਨ, 1991 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P 2), ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੁਕ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਦੇ। ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ

ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ , ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ 4 ਦਸੰਬਰ, 1991 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-3) ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਪੁਲਿਸ ਰੂਲਜ਼, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਸ਼ਾਰਟ-ਕੁਲ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ, ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਲਾਭ ਸਿੰਘ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ-1 ਤੋਂ ਪੀ-3 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। , ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ। ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ, ਤਨਖਾਹ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੇ ਲਾਭ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿੱਟ ਆਫ ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(3) ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਆਇਰਸ I ਪੌਡੈਂਟਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਲਿਖਤੀ 5 ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ; ਉਸ ਦਾ ਲੇਅਰ ਸਕੂਲ ਕੋਰਸ ਪਾਸ ਕਰਨਾ; 1 ਸਤੰਬਰ, 1983 ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ; ਅਤੇ 18 ਸਤੰਬਰ, 1986 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ, ਭਰਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ 13 ਮਈ, 1979 ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕੁਸ਼ਲ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1980 ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੰਗਰੂਰ ਤੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 4 ਜਨਵਰੀ 1991 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੁਧਿਆਣਾ-ਸੰਗਰੂਰ-ਦਿੱਲੀ ਰੋਡ, ਜੋ ਕਿ ਨੈਸ਼ਨਲ ਹਾਈਵੇਅ ਹੈ, 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਟਰੱਕ ਅਤੇ ਟੈਂਪੂ ਚਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਬੇਵਜ੍ਹਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਟਰੱਕ/ਟੈਂਪੂ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਅਤੇ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ , ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ

ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ P-1 ਤੋਂ P-3 ਤੱਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਵੈਧ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਗਲਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

(4) ਮੈਂ ਪੱਖਾਂ ਲਈ ਵਿਚਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

(5) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 ਦਾ ਹੁਕਮ , ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਾਭ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ s ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 (2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਪੁਲਿਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 16.24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1,1990 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਪੀ-1) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਿ 18 ਮਾਰਚ, 1990 ਤੋਂ 29 ਮਾਰਚ, 1990 ਤੱਕ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪੈਸੇ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟਰੱਕ/ਟੈਂਪੂ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪੰਨਾ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ , ਸੰਗਰੂਰ-ਲੁਧਿਆਣਾ-ਦਿੱਲੀ ਰੋਡ, ਨੈਸ਼ਨਲ ਹਾਈਵੇ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਸੂਚੀ P-2 ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ P-3 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

(6) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ-1 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਸੱਲੀ, ਕਿ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ, ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਿਮਾਹੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਲਾਭ

'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਜਾਂ

(8) ਜਿੱਥੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। "

(9) ਆਰਟੀਕਲ 311(2) ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ, ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਰੋਕ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ, ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ (ਏ) (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (ਬੀ) ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ, ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਥਾਰਟੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਹਾਰਕ, ਅਜਿਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ, 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਨਿਯਮ ibid ਦੇ ਨਿਯਮ 16.24 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੀ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, 'ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 (ਅਨੇਕਚਰ ਪੀ-1) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 18 ਮਾਰਚ, 1990 ਤੋਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਾਂਸਟੇਬਲ (ਮੁਅੱਤਲ ਅਧੀਨ) ਹੈ। 29 ਮਾਰਚ, 1990 ਨੂੰ ਨੈਸ਼ਨਲ ਹਾਈ-ਵੇਅ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਚਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਕੀਤੀ। ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਅਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। . ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ: 3 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 3 ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ/ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ (ਨਾਂ) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ/ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਫਸਰਾਂ/ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਮਾਰਗ 'ਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਬਿੰਦੂ/ਪੁਆਇੰਟਾਂ 'ਤੇ ਪਿਕੇਟ ਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਟਰੱਕ/ਟੈਂਪੋ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ, ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲ ਕੀਤੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਸਲੀ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ,

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਿਖਾਈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਮੌਕਾ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ (ਅੰਕੜਾ ਪੀ-1 ਅਨੁਲੱਗ 5) ਉਕਤ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਕੋਲ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਪਰੋਕਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ, ਸਾਬਕਾ ਪੀ-1 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਲਾਭ ਸਿੰਘ 25 ਅਗਸਤ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ।, 1977. ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਮਿਤੀ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 ਦੇ ਹੁਕਮ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ P-1) ਰਾਹੀਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 13 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੁੱਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ, ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਟਰੱਕ/ਟੈਂਪੋ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਚਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਜ਼ਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ, ਸ਼ਾਰਟ-ਕਟ ਵਿਧੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ, ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਦੁਆਰਾ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ Annexure P-1।

(10) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿੱਠਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮ ਪਟੇਲ ਵਿੱਚ, (1) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ, ਨੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਜ਼ਿਓ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਧਾਰਾ 311 (2) ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖੋ:-

“ਜਿੱਥੇ ਹਿੰਸਾ, ਜਾਂ ਆਮ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣਤਾ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣਤਾ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵੀ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 311 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ,ਧਾਰਾ 311 (3) ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅੰਤਿਮਤਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਘਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ। ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਜਾਂ ਇਕ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ,

.....
ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਵਿਹਾਰਕ

.....
 ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਏਗੀ

(11) ਚੀਫ਼ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਰ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪਾਪ ਰਾਓ ਦਾਸ, (2) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ, ਅਨੁਫੇਦ ਦੇ ਅਪੀਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ।

311 (2) (ਬੀ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਫੋਰਸ ਰੂਲਜ਼, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 44,45 ਅਤੇ 46 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਕੇ, ਨਿਯਮਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਸੀ:-

“ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ/ਹੋਰ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਬੇਅਸਰ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।”

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟੀ ਆਰ ਚੇਲੱਪਾ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਡਬਲਯੂ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਤੁਲਸੀਰਾਮ ਪਟੇਲ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੀਵਿਯਾਨਕ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। . ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ:-

“ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਆਨੰਦ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 44 ਤੋਂ 46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ/ਹੋਰ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 'ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਗਵਾਹ ਇੱਕ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਧਾਰਨ ਗਵਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਤਰੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਗਵਾਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਧਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਲਈ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ। ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਚੰਗੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ”

(12) ਚਾਰ ਵਿੱਚ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਯੂਟੀ ਚੰਡੀਗੜ ਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਜੈ ਮਨਚੰਦਾ,
(4) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਜੈ ਮਨਚੰਦਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 (2) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। , ਜਿਸਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੌਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਸੀ ਸਾਗਰ ਡੀਐਸਪੀ/ਸੈਂਟਰਲ ਨੂੰ ਮਾਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 11 ਮਾਰਚ, 1994 ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਐਸਆਈ ਅਜੈ ਮਨਚੰਦਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਪਾਈ ਗਈ। ਐਸ.ਆਈ ਅਜੈ ਮਨਚੰਦਾ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜਬਰੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। 50,000 ਅਤੇ ਹੋਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਕੋਲੋਂ 50,000 ਹੋਰ। ਉਸ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਧਮਕਾਇਆ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਡੀਐਸਆਰ, ਐਸਸੀ ਸਾਗਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਸੀ. ਸਾਗਰ, ਡੀ.ਐਸ.ਆਰ. ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਐਸ.ਆਈ. ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਜੈ ਮਨਚੰਦਾ ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੈ

ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ. ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ.

ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ.ਐਸ.ਸੀ. ਸਾਗਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਐਸ.ਆਈ. ਅਜੇ ਮਨਚੰਦਾ ਨੇ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਤੋਂ 50,000 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 50,000 ਹੋਰ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਇੰਨੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ।

ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 (2) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

(13) ਕੋਦਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ• ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਦਿਆਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਰਾਏ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ, ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ, ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(14) ਵਿੱਚ . ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਛੋਟੇ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। **ਗਵਾਹ**

(15) ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੁਢਲੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। , ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਦਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ

ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ। ਪਰ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਸੀਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 (2) ਦੇ ਦੂਜੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ, ਗੰਭੀਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਫੜਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

(16) ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 28 ਜੂਨ, 1991, ਸਾਬਕਾ. ਪੀ-2, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ 4 ਦਸੰਬਰ, 1991, ਸਾਬਕਾ. ਪੀ-3, ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਤੋਲਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ। ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-5), ਪਰ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜੇਕਰ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਕਸ.ਪੀ.-1 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਟੈਪੂ/ਟਰੱਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ, ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਕਿ ਕੀ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਸੇਵਾ। ਅਨੇਕਸੂ ਰੀ ਪੀ-2, ਅਤੇ ਪੀ-3 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ।

(17) ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਮਿਤੀ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1990 (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਪੀ-1) ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
(2) (ਬੀ) ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਧਾਨ, ਦ

ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ 28 ਜੂਨ, 1991 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 4 ਦਸੰਬਰ, 1991 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-3) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਭ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ

ਅਨੁਸਾਰ, ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

ਰਾਜੇਸ਼ ਬਿੰਦਲ ਜੇ.

ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਰ

CWPNo 1997 ਦਾ 18012

12 ਦਸੰਬਰ, 2007

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਅਨੁਛੇਦ . 226—ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1957—1993 ਵਿਚ ਕਾਂਸਟੇਬਲਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਚੋਣ—ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ—ਨਿਯੁਕਤ ਚੋਣ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਮੈਰਿਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ—ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ 1997 ਵਿਚ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਦਾਅਵੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ — ਮੇਰੇ ਚੋਣ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ-ਚਰਚਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ-ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਮਨੁੱਖੀ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਚੋਣ ਸੂਚੀ/ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ- ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ-ਮਿਆਦ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੈ- ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਚੋਣ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਲ 1993 ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਟੈਂਡ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ ਤੱਕ ਹੈ। ਚੋਣ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ 3070, ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 2 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਸਿਰਫ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਹੈ। ਭਾਵ